

**AANVULLING VERZOEK TOT HERZIENING
(ART. 457 SV.)**

**HOGE RAAD
DER
NEDERLANDEN**

Geeft eerbiedig te kennen:

Ernest Cornelis Jacobus Johannes LOUWES, geboren te Amsterdam op 13 augustus 1953, thans gedetineerd in de Penitentiaire Inrichting “Lelystad” te Lelystad, te dezer zake domicilie kiezende te (1077 BC) Amsterdam aan de Apollolaan 58 ten kantore van zijn raadsman mr. G.G.J. Knoops¹, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd om deze aanvulling op het revisieverzoek van 26 juli 2006 te ondertekenen en in te dienen.

¹ Deze aanvullende schriftuur is opgesteld in samenwerking met mevr. mr. J. Boumans, als advocaat verbonden aan Knoops & Partners advocaten, die mede deze zaak behandelt.

I Inleiding

1. Deze aanvulling op het revisieverzoek van 26 juli 2006 is door de verdediging wenselijk geacht gelet op het interview dat van de zijde van het NFI is gegeven in het NRC Handelsblad van zaterdag 29 juli 2006 en waarin van de zijde van het NFI expliciet op het bewijs in de Deventer Moordzaak is ingegaan (zie **productie 35**).
2. Op de tweede plaats heeft het OM in de NOVA uitzending van 27 juli 2006 eveneens uitspraken gedaan omtrent het DNA-bewijs dat voorwerp is van het onderhavige herzieningsverzoek, waardoor ten onrechte door het OM een beeld is gecreëerd dat niet de forensisch-wetenschappelijke werkelijkheid weergeeft.
3. Deze aanvulling zal hetgeen in het herzieningsverzoek in de hoofdstukken IV (o.a. paragraaf 4.2.7), V, alsmede hoofdstuk VI naar voren is gebracht, met een aantal nieuwe feiten die aan het licht zijn gekomen naar aanleiding van bovengenoemde justitiële uitspraken, onderbouwen.

II Aanvulling hoofdstuk IV, paragraaf 4.2.7. (contaminatie als nieuw forensisch gegeven)

4. De eerste aanvulling houdt verband met hoofdstuk IV paragraaf 4.2.7 onder punt 59 van het revisieverzoek. Hierin is onder meer ten aanzien van bloedvlekje #42 opgemerkt dat dit eerst in 2006 op de blouse zou zijn vastgesteld en dat een en ander de mogelijkheid openlaat dat de bloedvlekjes #10 en #42 op een oneigenlijke wijze op de blouse zijn terecht gekomen.
5. Uw Raad wordt verzocht deze opmerking te bezien mede in het licht van pagina 48 onder punt 16 waar uit het bestreden NFI rapport van 19 januari 2004, welk rapport ten laste van verzoeker gebruikt is in het arrest van het Hof Den Bosch, als volgt wordt geciteerd: "*in geen van de aangetroffen sporen in de lichtrode substantie is bloed of sperma aangetoond.*"

6. Anders gezegd, op 19 januari 2004 wordt onvoorwaardelijk door het NFI gesteld dat in de lichtrode substantie op de blouse S12 geen bloed is aangetroffen. Niet verklaarbaar is dan ook dat men in 2006, blijkens pagina 21 van het NFI rapport van 19 mei 2006, stelt een nieuw bloedspoor in diezelfde lichtrode substantie te hebben aangetroffen, te weten spoor #42. Immers, het NFI stelt op 19 mei 2006 in dit verband: *“Het bloedspootje ARA852#42 van de voorste kraag van de blouse heeft een afmeting van circa 1 x 2 mm. Dit bloedspootje bevindt zich op de buitenrand van deze kraag te midden van een grotere roodbruine vlek”*.

7. Nu in het rapport van januari 2004 op dit punt geen enkel voorbehoud is gemaakt en een en ander ondubbelzinnig is geconcludeerd, namelijk dat er geen bloed is aangetroffen in de lichtrode vlekken op de blouse S12, kan het niet zo zijn dat vervolgens in mei 2006 plotsklaps wel een bloedvlekje in een dergelijke lichtrode vlek op de blouse kan worden aangetroffen. Hierbij dient niet vergeten te worden dat de blouse in 1999 al door het NFI werd onderzocht en er toen geen bloedvlekken zijn geconstateerd in de kraag van de blouse (anders zou dit zeker zijn gerapporteerd c.q. gefotografeerd) en er eerst vier jaar en vier maanden na het delict wel een bloedvlekje in de kraag zou zijn aangetroffen (bloedvlekje #10). Als men daarnaast weer eens twee jaar en vijf maanden nadien een ander bloedvlekje (#42) in diezelfde kraag aantreft, en dit ook nog in een lichtrode vlek, waarvan het NFI nu juist in 2004 met stelligheid rapporteerde dat in dergelijke vlekken geen bloed aanwezig was, kan niet meer worden volgehouden dat het niet aannemelijk zou zijn dat terzake geen sprake kan zijn geweest van contaminatie c.q. een andere oneigenlijke oorzaak als verklaring voor deze vlekken.

8. Het voorgaande versterkt derhalve in ieder geval het argument dat er in casu sprake is geweest van contaminatie, hetgeen een nieuw feit betreft, ofwel dat dit bloedvlekje #42 hierop niet op 19 januari 2004 aanwezig was. Dit laatste ondersteunt de conclusie die in hoofdstuk IV van het revisieverzoek wordt getrokken ten aanzien van het nieuwe element van contaminatie terzake alle onderzochte sporen. Reeds hierom is het revisieverzoek voor toewijzing vatbaar. Immers, ware het Hof met deze gegevens in 2004 bekend geweest, in het bijzonder de wijze waarop thans bloedvlekje #42 is gevonden, had het niet het onderhavige sporenmateriaal voor het bewijs gebruikt. Op zijn minst is hiermee

hoogst aannemelijk gemaakt dat het Hof in dat geval tot een andere afweging zou zijn gekomen als het gaat om het voor het bewijs uitsluiten van dit materiaal.

III Niet onafhankelijke beoordeling NFI en impact op de nova

9. Een aanvullende nieuwe omstandigheid ten aanzien van hoofdstuk V van het revisieverzoek waarin aan de hand van nieuwe feiten retrospectief is aangetoond dat het NFI zich in 2004 heeft laten leiden door een oordeel omtrent de schuld van verzoeker, is gelegen in het volgende.
10. Op 29 juli 2006 verscheen in het NRC Handelsblad een interview met *Chief Scientist* van het NFI, de heer T. Broeders, met als Titel ‘Onderzoek irrelevante theorie ongewenst’ (zie **productie 35**). Essentieel is dat de heer Broeders, in hoedanigheid als *Chief Scientist*, dit interview namens het NFI gaf en niet op persoonlijke titel. Immers, treft men in de tweede kolom in dit interview de passage aan: “*Prof. Ton Broeders, Chief Scientist bij het NFI, licht de conclusies van zijn Instituut toe.*”
11. De inhoud van dit interview bevestigt het volgende:
 - (i) Het NFI laat zich expliciet in met de waardering van het tactisch bewijs dat in de Deventer Moordzaak een rol heeft gespeeld bij de interpretatie van het zogeheten DNA-bewijs.
 - (ii) Het NFI meet zich een expliciet oordeel aan over de betrouwbaarheid van bepaalde getuigenverklaringen die voor de bewijsrechtelijke waarde van het DNA-materiaal in een concrete strafzaak van doorslaggevend belang zijn.
 - (iii) Het NFI laat zich aldus in met de schuldvraag die tot de exclusieve competentie behoort van de strafrechter en die ten tijde van dit interview voorwerp vormde van het onderhavige herzieningsverzoek dat aan Uw Raad is voorgelegd, nota bene drie dagen voordat dit interview werd gegeven.
 - (iv) Het NFI tracht door middel van dit interview haar eigen hypothese publiekelijk te verdedigen, hetgeen blijkt uit het feit dat men in dit interview een notitie van 1 april 2006 aan de orde stelt, welke notitie nota bene een belangrijk onderdeel vormt van hoofdstuk V van het revisieverzoek

12. Uit de navolgende aan dit interview ontleende citaten² volgt direct dat het NFI, zoals dit in het revisieverzoek in hoofdstuk V is aangetoond, zich bij het presenteren van de gewraakte hypothese aan het Hof Den Bosch in 2004 direct heeft laten leiden door een eigen oordeel over de waarde van het tactisch bewijsmateriaal c.q. de getuigenverklaringen, en daarmee niet als een forensisch onafhankelijk Instituut het Hof heeft voorgelicht, met welk feit het Hof in 2004 niet bekend was en dat, ware het toen daarmee bekend geweest, niet had geleid tot het accepteren van deze hypothese: *“Had de hypothese dat de sporen van zakelijk contact afkomstig waren, niet ook onderzocht moeten worden, omdat die van zo’n groot belang is voor de verdachte? Die hypothese is uiteraard ook onderzocht, als alternatief voor de intensief-contacthypothese. Overigens, of iets van groot belang is voor de verdediging, of voor het OM, is op zich geen reden. Je kunt ook de hypothese onderzoeken dat het DNA door de politie met een kwastje is aangebracht. Onderzoek naar de mate van steun voor irrelevante hypothesen is niet doelmatig en daarom ongewenst. Als je een blouse vindt die onder het bloed zit, is het niet plausibel te gaan zoeken naar speekselsporen. Iedereen kan tegen ons zeggen: die hypothese klopt niet, er is een betere. Maar dat heeft niemand in 2004 gedaan, ook de verdediging niet.”*
13. Dit wordt versterkt door het navolgende citaat uit het interview: *“(…) Advocaat Knoops citeert in zijn herzieningsverzoek een notitie van u van april dit jaar, waarin u schrijft dat de werkster ontkent Louwes die dag te hebben gezien. U betoogt volgens Knoops dat dit ‘feit’ de geweldshypothese van het NFI ondersteunt. Hij vindt dat u met zo’n uitspraak aantoont niet objectief te zijn. Die uitspraak dateert van dit jaar en is gedaan in de marge van onze reactie op de second opinion die Knoops had laten uitvoeren in Engeland. (...) In onze notitie van april dit jaar zeggen wij alleen dat de zakelijk contacthypothese veronderstelt dat er een zakelijk contact geweest kan zijn. De werkster van het slachtoffer hééft in eerdere verklaringen ontkend dat ze Louwes die dag heeft gezien. Je kan zeggen: Het is jouw pakkie-an niet wat getuigen beweren. Maar ik ben hoogleraar criminalistiek, ik probeer daarover na te denken. Dat wordt van ons verwacht. Als gevolg van de Schiedammer Parkmoord is er nu een ‘twijfelprocedure’ bij het NFI. Die is erop gebaseerd dat onderzoekers juist wél hun mening meewegen en niet slaafs de*

² In de citaten uit het interview met de heer Broeders d.d. 29 juli 2006 zijn de vragen van de journalist dik afgedrukt

vragen van politie en justitie beantwoorden.” Afgezien van het gegeven dat op dit punt twee functies worden vermengd, kan er geen enkele rechtvaardiging c.q. argument bestaan dat forensisch onderzoekers hun mening geven over tactisch bewijsmateriaal en dit, ongecontroleerd, laten meewegen in de presentatie van hun onderzoeksresultaten aan de strafrechter. Toch ligt deze laatste opvatting, naar wij nu weten, ten grondslag aan de presentatie van de bestreden tweede hypothese in 2004 aan het Hof. Dit reeds is voldoende om ten aanzien van de inhoud van hoofdstuk V van het herzieningsverzoek te komen tot toewijzing hiervan.

14. Dat het NFI zich bij de weerlegging van de zakelijk contacthypothese, zoals deze pretense weerlegging in 2004 aan het Hof is voorgelegd, heeft laten leiden door een eigen oordeel omtrent de strafrechtelijke schuld van verzoeker, blijkt uit het volgende gegeven ontleend aan het interview. Het NFI stelt immers hierin: *“Ik (de heer T. Broeders, die dit interview namens het NFI gaf en niet op persoonlijke titel; opmerking GJK) kijk overigens vaak met ongeloof naar de manier waarop rechters omgaan met getuigenverklaringen, zoals van die werkster. Vaak denk ik: die meneer of mevrouw zit te wachten om te zeggen wat de rechter wil horen. De meeste onjuiste veroordelingen in de VS waren gebaseerd op (oog) getuigenverklaringen, blijkt uit onderzoek. Die zijn later door DNA-bewijs weerlegd.”*
15. Met name door de laatste woorden wordt door het NFI gezegd dat de verklaringen van de betreffende werkster, die in hoofdstuk V van het herzieningsverzoek worden aangehaald, geen geloof verdienen op grond van de DNA hypothese van het NFI zelf.

IV Ondersteuning van zakelijk contacthypothese

16. Een derde nadere toelichting betreft hoofdstuk VI van het herzieningsverzoek, welke aanvulling tevens zijn oorsprong vindt in het genoemde NRC interview met het NFI. Afgezien van het gegeven dat dit interview juist bevestigt hetgeen in hoofdstuk V van het herzieningsverzoek naar voren is gebracht en in dit kader als nieuw feit ex artikel 457 lid 1 sub 2 Sv. heeft te gelden, bevat het interview een aantal uitspraken die regelrecht de inhoud van ook hoofdstuk VI van het herzieningsverzoek ondersteunen in die zin dat thans nieuwe feiten bekend zijn omtrent de bewijswaarde van de tweede hypothese, die het NFI absoluut niet in 2004 aan het Hof heeft voorgelegd en die, waren zij toen

gepresenteerd aan het Hof, niet zouden hebben geleid tot een verwerping van de zakelijk contact hypothese.

17. Het gaat hierbij om de navolgende opmerkingen die namens het NFI in het genoemde artikel zijn gemaakt:

- a) *“Kan het NFI uitsluiten dat de sporen afkomstig zijn van speeksel? Nee. Voor het aantonen dat iets speeksel is, en bijvoorbeeld geen huidcellen, bestaat wel een test, maar die werkt alleen als je veel speeksel hebt. Zoveel materiaal was er nu niet.”*

Dit sluit aan bij de nieuwe feiten die in het herzieningsverzoek zijn aangevoerd in hoofdstuk VI, paragraaf 6.2 en die aansluiten bij de NFI notitie van 2005, besproken in hoofdstuk VI van het revisieverzoek.

- b) *“Het openbaar ministerie schrijft: ‘Het NFI karakteriseert een aantal contactsporen [...] als greepsporen.’ Dat is niet helemaal juist. Wij hebben alleen gesteld dat onze bevindingen waarschijnlijker zijn bij een greepspoor dan bij een aanrakingsspoor. Greepsporen ontstaan door intensief contact, zoals vastbinden of vastgrijpen. Het spoor bevatte véél DNA. Als je dat vindt, denk je niet dat iemand zachtjes aangeraakt is. Maar daar ligt tegelijk een probleem: hoevéél DNA achterblijft bij bepaalde vormen van contact, weten we niet. Daar is niet veel onderzoek naar gedaan.”*

Deze passage levert twee belangrijke nieuwe feiten op:

- Ten eerste een bevestiging dat, anders dan het persbericht van het College van Procureurs-Generaal d.d. 13 juni 2006 (uitgebracht bij gelegenheid van het presenteren van het oriënterend vooronderzoekrapport), niet vaststaat dat het in casu gaat om greepsporen.
- Ten tweede, geen ondersteuning voor de hypothese dat het hier niet zou kunnen gaan om zakelijk contact, terwijl het NFI dit niet in deze zin aan het Hof in 2004 heeft voorgelegd. Immers, indien het NFI in 2004 zou hebben verklaard bij het Hof niet te weten hoeveel DNA er dient achter te blijven wil er sprake zijn van een greepspoor, had het NFI het Hof ook niet in de

veronderstelling kunnen en mogen brengen dat voor de geweldshypothese “veel meer steun”³ zou bestaan dan voor de zakelijk contact hypothese.

- Ten derde volgt hieruit dat twee belangrijke conclusies die het NFI in 2004 aan het Hof heeft voorgelegd ter onderbouwing van de beweerdelijke geweldshypothese, feitelijk onjuist zijn geweest. Immers, blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting van het Hof van 26 januari 2004 is zijdens het NFI gesteld dat:

- (i) “Vlek #20 is bemonsterd (...). Op die plaats is dus geweld gebruikt en heeft de dader mogelijk celmateriaal achtergelaten (mijn onderstreping; GJK)” (pagina 19 p.v. zitting)
- (ii) “Gelet op deze bevindingen is vervolgens de hypothese onderbouwd dat het celmateriaal in de lichtrode substantie van huidcellen afkomstig is en tijdens het delict is aangebracht. (mijn onderstreping; GJK)” (pagina 22 p.v. zitting)

Anders gezegd, het NFI is in 2004 veel verder gegaan dan het enkel spreken in waarschijnlijkheden, hetgeen ook volgt uit het onderliggende rapport van het NFI van 22 januari 2004 waarin als conclusie is opgenomen dat voor de beweerdelijke geweldshypothese “veel meer steun” bestaat.

- c) ***“Had de hypothese dat de sporen van zakelijk contact afkomstig waren, niet ook onderzocht moeten worden, omdat die van zo’n groot belang is voor de verdachte? Die hypothese is uiteraard ook onderzocht, als alternatief voor de intensief-contacthypothese. Overigens, of iets van groot belang is voor de verdediging, of voor het OM, is op zich geen reden. Je kunt ook de hypothese onderzoeken dat het DNA door de politie met een kwastje is aangebracht. Onderzoek naar de mate van steun voor irrelevante hypothesen is niet doelmatig en daarom ongewenst. Als je een blouse vindt die onder het bloed zit, is het niet plausibel te gaan zoeken naar speekselsporen. Iedereen kan tegen ons zeggen: die hypothese klopt niet, er is een betere. Maar dat heeft niemand in 2004 gedaan, ook de verdediging niet.”***

Dit laatste is onjuist omdat het NFI in 2004 nu juist onder ede bij het Hof heeft verklaard dat de zakelijk contacthypothese uitgesloten zou dienen te worden omdat er

³ Zie het rapport van 22 januari 2004 van het NFI op pagina 16

geen speeksel zou zijn aangetroffen op de blouse (zie hiervoor pagina 56 onder punt 10 van het revisieverzoek).

18. De conclusie voor wat betreft deze aanvulling luidt dat de hierin neergelegde feiten en omstandigheden de grondslag van het herzieningsverzoek, zoals neergelegd in Hoofdstuk V, versterken.

V Aanvulling inzake Y-chromosoom onderzoek van Prof. Dr. P. de Knijff d.d. 28 april 2006 (zie o.a. Hoofdstuk IV en revisieverzoek)

19. Een vierde aanvulling betreft het op last van het College van Procureurs-Generaal in het kader van het oriënterend onderzoek (zie hoofdstuk IX revisieverzoek) uitgevoerde forensisch onderzoek door prof. dr. De Knijff naar de in 2003 aangetroffen biologische contactsporen op de blouse⁴.

20. In het herzieningsverzoek is dit onderzoek van prof. De Knijff, neergelegd in een rapport van 28 april 2006, zowel besproken op pagina 14 punt 12 b (daar ingebracht als productie 7) alsmede op pagina 84 punt 78 a van het revisieverzoek. Anders dan het College van Procureurs-Generaal in het persbericht van 13 juni 2006, waarbij het oriënterend onderzoek werd gepresenteerd, heeft doen suggereren (namelijk dat het in casu zou betreffen: *“vijf extra contactsporen en een extra bloedspoor (...) die overeenkomen met het DNA-profiel van L.”*), is de betekenis van dit Y-chromosoom onderzoek geheel anders. Voor een juist begrip van en inzicht in de materie die door de verdediging onder meer in hoofdstuk IV aan de orde is gesteld omtrent de bewijsrechtelijke waarde van biologische contactsporen, is het derhalve essentieel om de precieze waarde van dit Y-chromosomaal onderzoek vast te stellen.

21. Aanvullend op het herzieningsverzoek wordt hierbij als **productie 36** ingebracht een:
a) voorbeeld van een stamboomreconstructie door een Y-chromosomaal onderzoek;

⁴ Anders dan het persbericht van het College d.d. 13 juni jl. suggereert, gaat het in dit onderzoek niet om 5 extra contactsporen die zijn aangetroffen in 2006, maar om een onderzoek naar vijf contactsporen die in 2003 al eerder onderzocht waren d.m.v. autosomaal DNA-onderzoek

- b) een wetenschappelijke paper van prof. Dr. De Knijff met als titel 'De bijzondere aspecten van Y-chromosoom en mitochondriaal forensisch DNA onderzoek', versie van 26 januari 2005.
22. De laatstbedoelde paper bevat een aantal belangrijke conclusies en vaststellingen dat de inhoud van het herzieningsverzoek op dit punt onderschrijft en overigens aantoont dat de lezing van het College van Procureurs-Generaal, zoals neergelegd in bedoeld persbericht, feitelijke grondslag mist.
23. Op de eerste plaats schrijft prof. De Knijff in de samenvatting van deze paper het navolgende: *“Directe familieleden kunnen nooit worden uitgesloten als alternatieve donor van het sporen materiaal. Daarnaast zullen er een onbekend aantal andere personen bij toeval een zelfde Y-STR profiel of mtDNA profiel hebben. Naarmate er meer Y-STR en mtDNA gegevens in algemeen toegankelijke en betrouwbare controlebestanden beschikbaar komen zal ook de interpretatie van dergelijke matches minder onduidelijk worden.”*
24. Dit sluit derhalve regelrecht aan bij datgene wat van de zijde van de verdediging is opgenomen in het herzieningsverzoek op de pagina's 14 en 84.
25. Op de tweede plaats concludeert prof. De Knijff in het kader van de interpretatie van een Y-chromosomaal profiel dat hierbij een viertal factoren in ieder geval van belang zijn. Onder deze vier zijn de navolgende drie van groot belang en die eveneens de inhoud van het herzieningsverzoek onderschrijven:
- “A. Omdat het Y-chromosoom onveranderd vele generaties lang van vader op zoon wordt doorgegeven zullen alle paternaal verwante mannen een identiek Y-STR profiel hebben. Bij een Y-STR match kunnen we dus deze paternale verwanten per definitie niet uitsluiten als alternatieve donor van het spoor.*
- (...)
- C. Ook om een andere reden kunnen twee niet gerelateerde mannen bij toeval een identiek Y-STR profiel hebben. Dit heeft te maken met het feit dat de Y-STR niet altijd geheel onveranderd van vader naar zoon wordt doorgegeven. Gemiddeld 1 op 500 keer (dus 1 op 500 generaties) kan de lengte van één Y-STR veranderen. (..) Hierdoor is het in theorie*

mogelijk dat na verloop van tijd twee mannelijke nakomelingen van twee 'oervaders' een zelfde Y-STR DNA profiel hebben terwijl de oorspronkelijke 'oervaders' duidelijk verschilden. Eigen onderzoek aan Nederlandse mannen heeft laten zien dat de kans hierop ergens tussen de 1 % en 0,1 % ligt bij Y-STR DNA profiel. Dit probleem kan worden verholpen door meer kenmerken te bepalen, maar volledig uitsluiten kunnen we dit nooit.

D. (...) Er zijn in Europa Y-STR profielen met een frequentie van 2 %-8%, afhankelijk van de geografische regio. (...) Als een Y-STR profiel overal in Europa voorkomt, dan is de exacte frequentie niet zo belangrijk meer. Je weet dat het wijd verspreid is en dat veel onverwante mannen een dergelijk Y-STR profiel delen”.

26. Op de derde plaats onderschrijft prof. De Knijff in genoemde paper de inhoud van het herzieningsverzoek op een ander onderdeel. Op pagina 4 concludeert hij immers het navolgende: *“Bij een match – het Y-STR profiel van een spoor komt overeen met een verdachte – kan men de verdachte niet uitsluiten als bron van het spoor, maar heel veel meer kan men niet met zekerheid concluderen. Het is dan ook om bovenstaande redenen dat de schrijver dezes de navolgende conclusie tekst gebruikt wanneer bij een forensisch DNA onderzoek op zijn laboratorium een Y-STR match tussen een spoor en een verdachte wordt gevonden:*

‘.... Op grond van de resultaten van het Y-chromosoom onderzoek kan geconcludeerd worden dat het Y-STR profiel van bovengenoemd spoor volledig overeenkomt met het profiel van de verdachte. Derhalve kan geconcludeerd worden dat op grond van het Y-STR onderzoek het bovengenoemd spoor afkomstig kan zijn van de verdachte maar ook, in ieder geval van alle in mannelijke lijn aan hem verwante familieleden en een onbekend aantal andere personen ... ”.

27. Bovengenoemde interpretatie, weergegeven door prof. De Knijff op pagina 4 van de paper, is door hem ook weergegeven in zijn als productie 7 aan het herzieningsverzoek gehechte rapportage. Het is echter ook hier dat in het genoemde persbericht van 13 juni 2006, dit aspect op onjuiste wijze door het College naar voren is gebracht door te suggereren dat het hier om een overeenkomst met het DNA van verzoeker zou gaan.

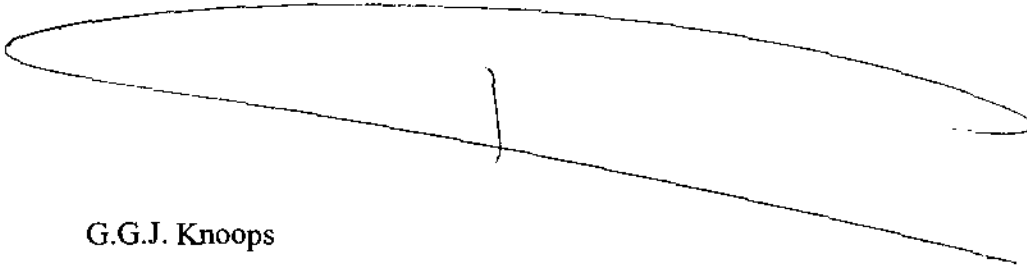
28. De conclusie voor wat betreft dit onderdeel van deze aanvulling luidt dan ook dat de hierbij ingebrachte paper van prof. De Knijff met het voorbeeld van een

Knoops & Partners Advocaten
Amsterdam

stamboomreconstructie aantoont dat het oriënterend vooronderzoek van het College op dit punt niet kan worden aangewend ter weerlegging van het herzieningsonderzoek.

Deze aanvulling op het revisieverzoek van 26 juli 2006 wordt ondertekend en ingediend door mr. G.G.J. Knoops, advocaat te (1077 BC) Amsterdam, kantoorhoudende aan de Apollolaan 58, die verklaart tot deze ondertekening en indiening door verzoeker bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Amsterdam, 2 augustus 2006

A large, stylized handwritten signature in black ink, consisting of a long horizontal oval shape with a vertical line through the center, extending downwards to the right.

G.G.J. Knoops